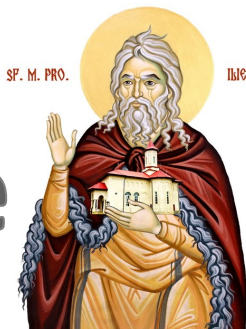

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor)

Duminica aceasta este o adevărată zi a femeii creștine. În afară de Maica Domnului, femeile mironosițe au stat neabătut alături de Mântuitorul, slujind cu mâinile lor, cu averile lor. Unele erau rude după trup cu Domnul, altele păcătoase care și-au găsit liniștea și mulțumirea alături de El, toate de o smerenie și de o iubire care ne îndeamnă la a le urma exemplul și a le cere rugăciunea, mai ales că după Pogorârea Sf. Duh, ele au propovăduit Evanghelia Învierii și au convertit mulțime de oameni prin puterea Duhului Sfânt lucrătoare printr-însele.

Știm dintre mironosițe pe Maria Magdalena din care scosese Domnul 7 diavoli, pe Maria și Marta surorile lui Lazăr, Maria fiind cea păcătoasă care unse cu mir picioarele Lui și le ștersese cu părul capului, pe Maria lui Cleopa, rudă a lui Iosif și mama apostolului Iacob cel Mic, pe Salomeea, pe Ioana soția unui demnitar-Huza, pe Suzana, și pe mama fiilor lui Zevedeu, apostolii Iacov și Ioan, altora nu li s-a păstrat numele.

Apostolul citit așează femeile mironosițe pe aceeași treaptă cu cei 7 arhidiaconi, dintre care cel mai cunoscut este Sf. Ștefan. În istoria Bisericii au existat, și în unele Biserici Ortodoxe au fost reactivate, femei diaconițe, alese dintre văduvele evlavioase, bune cunoscătoare ale credinței, care ajutau la pregătirea pentru Botez a femeilor adulte, la ajutorarea săracilor și la alte treburi ale Bisericii. Le cinștim așadar pe mironosițe, ca și pe arhidiaconi, pentru slujirea lor, deoarece în Biserică, mai mare cinste primește cel care slujește decât cei sluiți.

Sf. Evanghelia ne arată de ce a ales Biserica duminica aceasta de după Înviere să le cinștească pe mironosițele femei. Râvna lor de a sta lângă Domnul toată activitatea Lui pământească, până și la piciorul Crucii, iubirea de a-L îngriji chiar după moartea Sa, le-a fost răsplătită cu vedenie îngerească și cu întâlnirea cu Mântuitorul înviat, făcându-se primele vestitoare ale Învierii Lui. Inițial nu au spus nimic, după ce Sf. Petru a văzut și el pe Domnul au căpătat îndrăzneală și au mărturisit, dar nu au fost crezute până ce nu a venit Însuși Domnul în mijlocul ucenicilor.

Duminica trecută a fost consacrată adevăririi Învierii chiar după îndoiala Sf. Toma, ca nimeni să nu se mai îndoiască. Aceasta a fost dedicată mironosițelor, prin care toți suntem invitați, văzând învierea cu ochii credinței, să le

urmăm exemplul, slujind Domnului cu multă iubire, dar și discreție și smerenie, răbdând îndelung, căci și ele au avut mult de îndurat, atât de la cei care huleau pe Mântuitorul, cât și din interior, conlucrând mereu cu Iuda, administratorul banilor donați Lui.

Slava creștinului constă în a sluji, a se smeri, a iubi, a îngădui, a se pocăi, a se îngriji să mai facă mereu ceva plăcut Domnului, să mai împlinească ceva din rânduielile Bisericii. Dacă ne ascultă familia, dacă impunem respect în jurul nostru, dacă viața noastră, cu toate răsucirile și clătînările, sporește, avem șansa de a ajunge în lumina veșnică a Învierii, a vieții fără de sfârșit, plină de pace și de bucurie.

Dacă tot privim ziua aceasta ca pe una a femeii creștine, iar peste ocean se sărbătorește Ziua Tatălui, ne amintim, în tumultul vremilor pe care le trăim, că în Biserică, unde s-a restaurat și vindecat chipul lui Dumnezeu din noi, se trăiește adevărata feminitate și bărbăție. Aici femeia se simte împlinită ca femeie, și bărbatul ca bărbat, deși ambii resimt greutatea zilei și a responsabilităților care le revin. Aici, cei doi se ajută unul pe altul, își preiau din activități, fără să se teamă că se pierd pe sine, și apoi revin la ce pot face mai bine, simțindu-se acasă în pielea lor, prin darurile trupești și sufletești cu care au fost înzestrați.

Respectăm astăzi pe mame și bunici, pe soții, nașe, surori, verișoare, colege și vecine, cele care își asumă

eroismul de a fi femei creștine în fiecare zi, neostentativ, fără să iasă în evidență prin diferite artificii de ținută, machiaj, postură, gest și cuvânt, dar impunând prin decență și bun-gust, pe care știu să le transmită celor de aproape, iar în cele pe care nu le pot face însele, varsă o lacrimă și îngenunchează în fața icoanei Maicii Purtătoare de Dumnezeiesc Prunc și se roagă, luptând pentru și alături de cei pe care nu-i mai ajută cuvântul rostit față către față.

Am găsit potrivit în această zi să vă ofer câteva cuvinte din Materic, adică de la sfinte femei: "Fericita Singlitichia a spus: la început, nevoița și osteneala celor care se apropie de Dumnezeu în liniște și în tăcere e mare, iar mai târziu e o bucurie negrăită. Așa cum cei care vor să aprindă focul, la început se umplu de fum și lăcrimează și nu-și ating altfel scopul, tot astfel cei care vor să aprindă în sine focul dumnezeiesc, trebuie să-l aprindă cu lacrimi și osteneală, liniște și tăcere. Spunea, de asemenea: și femeile din lume, în aparență, trăiesc în curăție, dar ele au totodată și o nerușinare, întrucât ele greșesc cu toate celelalte simțuri: privesc necuviincios, râd fără măsură, iar noi trebuie să fim mai presus în fapte bune și pentru noi nu este îngăduită privirea deșartă."

S-au strâns 8589 lei pentru candelabru. Au intrat în cont bănuții pentru formularele cu 2% pe care le-ați semnat în favoarea noastră, 2384,98 lei. Vă mulțumim!